

SPELLS

SPELLS

APRILYNNE PIKE

Spells

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Aprilynne Pike

Oorspronkelijke titel: *Spells*

Vertaling: Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing/Jen Minkman

Tekstredactie: Britt Zwijnenberg & Jen Minkman

Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave december 2022

ISBN 978-94-93265-28-8

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Kenny
Voor alle kleine en grote dingen,
en voor alles ertussenin.
Dank je wel.*

Laurel stond voor het huis en speurde met haar blik de bosrand af. Haar keel zat ineens dicht van de zenuwen. Daar ergens moest hij zitten en hij hield haar in het oog. Het feit dat zij hem niet kon zien, betekende niets.

En het was ook niet dat Laurel hem niet wilde zien. Soms had ze het gevoel dat ze hem veel te graag wilde zien. Vrienden zijn met Tamani was net als pootjebaden in een kolkende rivier. Een stap te ver en je werd door de stroming meegesleurd.

Ze had ervoor gekozen om bij David te blijven en ze was er nog altijd van overtuigd dat het de juiste keuze was geweest. Maar dat maakte deze ontmoeting er bepaald niet eenvoudiger op. Haar handen trilden alsnog.

Ze had Tamani beloofd dat ze hem zou opzoeken als ze eenmaal haar rijbewijs had gehaald. Ze had geen exacte datum voorgesteld, maar ze had het wel gehad over de maand mei en nu was het al bijna eind juni. Het kon niet anders of hij wist dat ze hem probeerde te ontlopen. Hij zou er vast en zeker zijn – de eerste die haar tegemoet zou komen – en ze wist niet of ze opgewonden of bang moest zijn. Haar gevoelens vormden een wervelende chaos van iets wat ze nog nooit eerder had gevoeld en ze wist niet of ze zo iets wel opnieuw wilde voelen.

Laurel merkte dat ze het ringetje tussen haar vingers klemde, dat Tamani haar een jaar geleden had gegeven en dat ze aan een kettinkje

om haar hals droeg. Ze had de afgelopen zes maanden geprobeerd om niet aan hem te denken. Met de nadruk op geprobeerd, maar ze moest toegeven dat het jammerlijk mislukt was. Ze dwong zichzelf om het ringetje los te laten en probeerde nonchalant en zelfverzekerd met haar armen te zwaaien terwijl ze naar het bos liep.

Toen de schaduwen van de bomen over haar heen vielen, flitste een dwarreling van groen en zwart van een tak naar beneden en werd Laurel opgetild. Eerst gilte ze in paniek, maar daarna gichelde ze van plezier.

‘Heb je me gemist?’ vroeg Tamani met die heerlijke halve grijns die haar al bij hun allereerste ontmoeting betoverd had.

Op slag was het alsof er geen zes maanden tussen hadden gezeten. Nu ze hem zag, nu ze hem zo dicht tegen zich aan voelde, smolten alle restjes angst, al haar gedachten en al haar goede voornemens weg. Laurel sloeg haar armen om hem heen en hield hem zo stevig vast als ze kon. Alsof ze hem nooit meer wilde laten gaan.

‘Ik neem aan dat dat ja betekent,’ bromde Tamani.

Ze dwong zichzelf om hem los te laten en een stap achteruit te zetten. Het was net alsof ze probeerde een rivier de andere kant op te laten stromen. Na een paar tellen lukte het haar en ze bleef voor hem staan terwijl ze zijn gezicht eens goed in zich opnam. Nog altijd dat vrij lange, zwarte haar, die vlugge glimlach en die groene ogen die haar in hun ban hielden. Ineens werd ze overvallen door verlegenheid. Laurel staarde naar haar schoenen, een beetje beschaamd over haar enthousiaste begroeting. Ze wist niet goed wat ze verder moest zeggen.

‘Ik had je al eerder verwacht,’ zei Tamani uiteindelijk.

Nu ze bij hem was, leek haar angst ineens zo belachelijk, maar Laurel kon zich dat brandende gevoel in haar maag nog goed herinneren, iedere keer als ze aan Tamani had gedacht. ‘Het spijt me.’

‘Waarom ben je niet eerder gekomen?’

‘Ik was bang,’ antwoordde ze eerlijk.

‘Voor mij?’ vroeg Tamani met een glimlach.

‘Zoiets, ja.’

‘Waarom?’

Ze haalde diep adem. Hij had recht op de waarheid. ‘Het is veel te gemakkelijk om hier bij jou te zijn. Ik vertrouw mezelf niet.’

Tamani grijnsde. ‘Dat kan ik onmogelijk als een belediging opvatten.’

Laurel rolde met haar ogen. Haar lange afwezigheid had zijn stoere houding in elk geval niet verminderd.

‘En, hoe gaat het?’ vroeg hij.

‘Goed. Het gaat wel. Alles best,’ stamelde ze.

Hij aarzelde. ‘En je vrienden?’

‘Mijn vrienden?’ vroeg Laurel. ‘Je bent wel erg subtiel.’ Onbewust speelde ze met de zilveren armband om haar pols. Tamani’s ogen volgden de beweging.

Hij gaf een schop tegen een stuk aarde. ‘Hoe gaat het met David?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Fantastisch.’

‘Zijn jullie...’ Hij liet de rest van de vraag in de lucht hangen.

‘Of we een relatie hebben?’

‘Zoiets, ja.’ Tamani keek weer tersluiks naar het fijne, zilveren armbandje. Frustratie verscheen in zijn blik en maakte zijn gezichtsuitdrukking duister, maar hij veegde het met een glimlach weer weg.

Die armband was een cadeau van David geweest. Die had hij Laurel vorig jaar met kerst gegeven toen ze officieel een stelletje werden. Het had een fijn, zilveren bladmotief met bloemetjes en kristallen hartjes.

Hij had het niet met zoveel woorden gezegd, maar Laurel vermoedde dat het een soort compensatie was voor het elfenringetje dat ze nog iedere dag droeg. Ze kon het ringetje niet afdoen en zoals ze beloofd had, dacht ze ook iedere keer aan Tamani bij de ring. Ze had nog altijd gevoelens voor hem. Veelal vertwijfelde en onzekere gevoelens, maar in ieder geval waren ze sterk genoeg om haar een schuldgevoel te geven als ze weer eens kwamen opzetten.

David was alles wat je kon wensen van een vriendje. Alles, behalve datgene wat hij niet was en nooit kon zijn. Maar Tamani kon dan weer niet zijn wat David was.

‘Ja, we zijn een stel,’ antwoordde ze tenslotte.

Tamani zweeg.

‘Ik heb hem nodig, Tam,’ zei ze en haar toon was zacht, maar niet verdedigend. Ze kon en wilde zich ook niet verontschuldigen voor het feit dat ze voor David had gekozen. ‘Ik heb je al eerder verteld hoe het zit.’

‘Klopt!’ Hij liet zijn handen over haar armen glijden. ‘Maar nu is hij er niet.’

‘Je weet dat ik dat niet over mijn hart zou verkrijgen,’ bracht ze met moeite uit, maar het was niet meer dan een gefluister.

Tamani zuchtte. ‘Dat zal ik dan moeten accepteren, vrees ik.’

‘Tenzij je wilt dat ik helemaal alleen blijf.’

Hij sloeg zijn arm om haar schouders, in een vriendschappelijk gebaar deze keer. ‘Dat zou ik niet voor je willen, nee.’

Ze sloeg op haar beurt haar armen om hem heen en drukte hem tegen zich aan.

‘Waar heb ik dat nu weer aan verdiend?’ vroeg Tamani.

‘Omdat jij het bent.’

‘Een knuffel sla ik natuurlijk niet af,’ zei hij op nonchalante toon, maar hij sloeg zijn andere arm stevig om haar heen, wanhopig bijna. Voordat ze zich kon losrukken, trok hij zijn arm terug en wees naar het pad. ‘Kom,’ zei hij, ‘het is deze kant op.’

Laurel kreeg een droge mond. Het was tijd.

Ze stopte haar hand in haar zak en voelde voor de honderdste keer aan de kaart met reliëfletters die erin zat. Op een ochtend begin mei lag dat ding ineens op haar kussen. Het was verzegeld met was en er had een glinsterend, zilveren lint omheen gezeten. De boodschap was kort maar krachtig, niet meer dan vier regeltjes... maar ze hadden alles veranderd.

Vanwege het trieste niveau van je huidige opvoeding word je ontboden op de Academie van Avalon. Meld je halverwege de ochtend op de eerste dag van de zomer bij de poort. Je aanwezigheid is gedurende acht weken vereist.

Dat trieste niveau... daar was haar moeder niet zo blij mee geweest. Maar de laatste tijd was ze überhaupt niet meer blij met alles wat met de elfenwereld te maken had. Na die eerste onthulling dat

Laurel een elf was, was alles verrassend goed verlopen. Haar ouders hadden altijd wel geweten dat er iets bijzonders was aan hun geadopteerde dochter. Ook al bleek de waarheid te gek voor woorden: Laurel was een wisselkind, een elf die aan hun zorgen was toevertrouwd met de bedoeling dat ze het heilige elfenland zou erven. En toch hadden ze alles met een verbazingwekkend gemak geaccepteerd; tenminste, in het begin wel. Haar vader was in dat opzicht niet van standpunt veranderd, maar haar moeder was de laatste maanden steeds meer van streek geraakt bij het idee dat Laurel niet menselijk was.

Eerst wilde ze er niet meer over praten en daarna wilde ze er zelfs niets meer over horen, maar sinds Laurel een maand geleden die uitnodiging had gekregen, was de bom gebarsten. Nou ja, het was ook niet echt een uitnodiging geweest, eerder een bevel. Laurel had al haar overtuigingskracht moeten aanwenden en ook haar vader had allerlei argumenten aangedragen voordat haar moeder bereid was om haar te laten gaan. Alsof ze bang was dat Laurel bij haar terugkeer nog minder menselijk zou zijn.

Laurel was in ieder geval blij dat ze nagelaten had om haar ouders over de trollen te vertellen, anders zou ze hier vandaag vast niet hebben gestaan.

‘Ben je er klaar voor?’ drong Tamani aan toen hij Laurels aarzeling voelde.

Klaar? Laurel wist niet of er ooit een moment zou komen dat ze er meer klaar voor zou zijn dan nu... of juist minder.

In stilte volgde ze hem door het woud. De bomen filterden het zonlicht en wierpen schaduwen op het pad. Je kon het nauwelijks een pad noemen, maar Laurel wist waar het naartoe leidde. Ze zouden al snel bij een kleine, knoestige boom uitkomen die er niet echt bijzonder uitzag, maar wel uniek was in zijn soort. Hoewel ze twaalf jaar van haar leven op deze plek had doorgebracht en ieder paadje had verkend, had ze deze boom maar een keer eerder gezien en dat was toen ze Tamani terugbracht na zijn gevecht met de trollen, zwaargewond en nauwelijks bij bewustzijn. Die keer was ze getuige geweest van de gedaanteverwisseling van de boom en had ze zelfs een glimp opgevangen van wat erachter lag. Vandaag zou ze door die poort stappen.

Vandaag zou ze Avalon met eigen ogen zien.

Naarmate ze dieper doordrongen in het woud, kwamen steeds meer elfen achter hen lopen. Laurel moest zichzelf dwingen om niet steeds achterom te kijken en hen aan te staren. Ze wist niet of ze ooit zou kunnen wennen aan die knappe, zwijgzame schildwachten die geen woord tegen haar zeiden en haar zelfs nauwelijks in de ogen keken. Ze waren er de hele tijd, ook wanneer Laurel hen niet kon zien. Dat wist ze nu.

Ze vroeg zich even af hoeveel van die schildwachten haar van kinds af aan al in de gaten hadden gehouden, maar de gedachte was te bizar. Een stel ouders dat haar kattenkwaad had gadegeslagen, was geen probleem voor haar, maar naamloze, bovennatuurlijke wachtposten? Dat was andere koek. Ze slikte, dwong zichzelf om voor zich uit te staren en probeerde aan andere dingen te denken.

Een poosje later bereikten ze de oude, kromme boom die zich te midden van een groepje sequoia's bevond, die er beschermend omheen stonden. De elfen vormden een halve cirkel en na een nors gebaar van Shar, de leider van de schildwachten, maakte Tamani zijn hand los uit de klemmende greep van Laurels vingers om bij de anderen te gaan staan. De schildwachten waren met meer dan tien man. Laurel stond tussen hen in en had de hengsels van haar rugtas stevig in haar handen geklemd. Haar ademhaling ging sneller toen elke schildwacht een hand op de schors van de boom legde, precies op de plek waar de stevige stam zich in tweeën splitste. De boom begon te trillen terwijl het licht op de open plek zich rondom de takken bundelde.

Deze keer wilde Laurel absoluut haar ogen openhouden om de metamorfose helemaal te aanschouwen. Maar ook al probeerde ze door haar wimpers heen tegen de gloed in te kijken, toch moest ze haar ogen heel even dichtknijpen tegen de felle lichtflits. Toen ze ze weer open kon doen, was de boom al veranderd in een poort met een boogerboven en hoge, gouden spijlen waar bladeren omheen groeiden, afgewisseld met paarse bloemen. Twee dikke spijlen verankerden de poort aan beide kanten stevig in de grond, maar voor de rest stond de poort zomaar los in het zonovergoten woud. Laurel liet haar adem

ontsnappen, hoewel ze niet eens gemerkt had dat ze hem had ingehouden. Toen de poort openzwaaide, zoog ze hem wederom naar binnen.

Ze kon de warmte voelen die door de opening kwam en zelfs op een paar meter afstand rook Laurel het aroma van leven en plantengroei, dat ze herkende na al die jaren in de tuin werken met haar moeder. Maar deze geur was sterker: de pure lucht van gebottelde zomerzon. Ze merkte hoe haar voeten vanzelf in beweging kwamen en ze was al bijna door de poort gestapt toen ze een rukje aan haar hand voelde. Laurel maakte haar blik met tegenzin los van de poort en zag tot haar verbazing dat Tamani formatie gebroken had om haar hand zachtjes in de zijne te leggen. Toen iemand haar andere hand aanraakte, keek ze weer naar de poort.

Jamison, de oude winterelf die ze de vorige herfst had ontmoet, legde haar vrije hand op zijn arm alsof hij een edelman uit een of ander kostuumdrama was. Hij schonk Tamani een hartelijke, maar niet mis te verstane glimlach. 'Fijn dat je Laurel naar ons toe hebt gebracht, Tam. Vanaf hier neem ik het wel over.'

Tamani's hand gleed niet meteen weg. 'Ik kom je volgende week opzoeken,' zei hij zachtjes, maar niet bepaald op fluistertoon.

Een paar tellen bleven ze daar zo staan, met z'n drieën, alsof ze bevroren waren in de tijd. Toen hield Jamison zijn hoofd schuin en knikte kort naar Tamani. Tamani knikte terug en liep weer naar zijn plek in de halve cirkel van schildwachten.

Laurel voelde zijn blik op zich rusten, maar haar gezicht draaide zich alweer naar de felle gloed die door de gouden poort straalde. De aantrekkingskracht van Avalon was zo sterk dat ze niet eens stilstond bij de pijn die ze voelde omdat ze Tamani al zo snel na hun weerzien weer moest achterlaten. Maar hij zou haar binnenkort komen opzoeken.

Jamison ging precies in het midden van de gouden boog staan en wenkte Laurel naar voren, terwijl hij haar hand, die op zijn arm lag, losliet. 'Ik ben blij dat je terug bent, Laurel,' zei hij zachtjes.

Terwijl haar adem stokte in haar keel, zette Laurel een stap naar voren, over de drempel van de poort. Voor het eerst zette ze voet in Avalon.

Niet echt voor het eerst, bedacht ze. Dit is de plek waar ik vandaan kom.

Een ogenblik lang zag ze alleen de bladeren van een reusachtige eik die alles overschaduwden en donkere, losse aarde onder haar voeten, omringd door vers, smaragdgroen gras. Jamison leidde haar weg van onder het bladerdak en ze voelde de zon op haar gezicht. Haar wangen begonnen meteen te gloeien en ze knipperde met haar ogen.

Ze stonden in een soort ommuurd park. Sporen van rulle, zwarte aarde slingerden door het zinderende groen dat ook tegen de stenen muur aan groeide. Laurel had nog nooit eerder zo'n hoge, stenen muur gezien. Het moest tientallen jaren hebben geduurd om zoiets te bouwen zonder behulp van beton.

Overal verspreid door de tuin stonden bomen met lange, kronkelende ranken om de stammen en takken heen. Die zaten vol bloemen, die hun kelken gesloten hielden tegen de hitte van de dag.

Ze draaide zich weer om naar de poort, die inmiddels dicht was. Achter de gouden spijlen zag ze alleen duisternis. De poort stond midden in het park en leek nergens mee verbonden. Hij stond er gewoon en er stonden zo'n twintig vrouwelijke schildwachten omheen.

Laurel hield haar hoofd schuin. Er was iets... Ze zette een stap naar voren en onmiddellijk verschenen er speren met brede bladeren en punten die van kristal leken te zijn gemaakt kruiselings voor haar ogen.

‘Het is in orde, kapitein,’ klonk de stem van Jamison op achter Laurel. ‘Ze mag best kijken.’

De speren verdwenen en Laurel liep naar voren, overtuigd dat ze het niet goed had gezien. Maar jawel: in een hoek van negentig graden met de gouden poort stond er nog een. Laurel bleef lopen, tot ze er om vier heen was gelopen die met elkaar verbonden waren door de stevige spijlen die ze ook aan de andere kant had gezien. Iedere spijl verankerde twee poorten, zodat er een perfect vierkant werd gevormd rondom een vreemd soort duisternis die niet verdween, hoewel ze eigenlijk door de spijlen heen de schildwachten aan de

andere kant had moeten kunnen zien.

‘Ik begrijp het niet,’ zei Laurel, terwijl ze weer naast Jamison kwam staan.

‘Jouw poort is niet de enige,’ zei hij met een glimlach.

Laurel herinnerde zich vaag dat Tamani het over vier poorten had gehad toen ze afgelopen herfst gewond en gehavend naar hem toe was gegaan nadat de trollen haar in de Chetco-rivier hadden gegoooid.

‘Vier poorten,’ zei ze zachtjes, terwijl ze het onprettige deel van die herinnering wegduwde. *Naar de vier hoeken van de aarde. Met één stap ben je thuis. In de bergen van Japan, de Schotse Hooglanden of de monding van de Nijl in Egypte.*

‘Ongelooflijk,’ zei Laurel, terwijl ze naar de poort staarde.

‘Duizenden kilometers overbruggen met een enkele stap. Het is de kwetsbaarste plek van heel Avalon,’ zei Jamison. ‘Maar toch best ingenieus, vind je ook niet? Een knap staaltje werk. De poorten zijn gemaakt door koning Oberon, ten koste van zijn eigen leven, maar het was koningin Isis die de poorten aan de andere kant verborg. Nog maar een paar honderd jaar geleden, trouwens.’

‘De Egyptische godin?’ vroeg Laurel ademloos.

‘Nee, de koningin is alleen vernoemd naar de godin,’ glimlachte Jamison. ‘Hoe graag we het ook zouden willen geloven, niet alle grote figuren in de menselijke geschiedenis zijn elfen. Kom, mijn *Am Fear-faire* zal zich zorgen maken als ik hier te lang blijf dralen.’

‘Uw wat?’

Hij keek haar aan, eerst vragend, maar daarna werd zijn blik verdrietig. ‘*Am Fear-faire*,’ herhaalde hij. ‘Mijn schildwachten. Ik heb er altijd twee bij me.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik een winterelf ben.’ Jamison liep langzaam het pad van rulle aarde op. Hij leek zijn woorden zorgvuldig te wegen voor hij ze uitsprak. ‘Onze talenten zijn zeldzaam in het elfenrijk. Daarom worden wij geëerd. Alleen wij kunnen poorten openen. Daarom krijgen we bescherming. Ook Avalon zelf is gevoelig voor onze macht. Om die reden mogen we ons nooit inlaten met de vijand. Veel macht betekent...’

‘... veel verantwoordelijkheid,’ maakte Laurel de zin af.

Jamison keerde zich naar haar toe en glimlachte. ‘Wie heeft je dat geleerd?’

Laurel was even van haar stuk gebracht. ‘Eh, Spider-Man?’ zei ze zwakjes.

‘Sommige waarheden zijn inderdaad universeel,’ lachte Jamison en zijn stem weerkaatste tegen de reusachtige stenen muren. Toen werd hij weer ernstig. ‘Het is een uitdrukking die winterelfen vaak gebruiken. De Britse koning Arthur zei het na die verschrikkelijke wraak van de trollen op Camelot. Hij ging er altijd vanuit dat het zijn schuld was, dat hij die verwoesting had kunnen voorkomen.’

‘En was dat zo?’ vroeg Laurel.

Jamison knikte de twee schildwachten toe, die aan weerskanten van een gigantisch stel houten deuren in de reusachtige muur stonden. ‘Waarschijnlijk niet,’ zei hij tegen Laurel. ‘Maar toch is het goed om dat spreekwoord in gedachten te houden.’

De deuren zwaaiden geruisloos open en alle gedachten verdwenen uit Laurels hoofd toen ze samen met Jamison het ommuurde park uitliep, een heuvel op.

De glooiende heuvels waren een groene pracht voor zo ver ze kon kijken. Zwarte paadjes slingerden tussen een massa bomen door, die werd afgewisseld door uitgestrekte weiden vol bloemen en felgekleurde trossen van iets wat Laurel niet thuis kon brengen. Ze zagen eruit als reusachtige ballonnen in alle kleuren die je kon bedenken. Ze lagen op de grond en schitterden als zeepbellen in de zon. Verder naar beneden, in een kring die helemaal rondom de voet van de heuvel leek te lopen, kon je de daken van huisjes zien. Daar-tussendoor bewogen zich kleurige stippen waarvan Laurel aannam dat het elfen waren.

‘Ze zijn met duizenden,’ zei Laurel, zonder zich te realiseren dat ze het hardop had gezegd.

‘Natuurlijk,’ zei Jamison en ze kon horen dat hij er plezier in had. ‘Hier woont zowat iedereen van ons volk. Op dit moment zijn we met meer dan tachtigduizend.’ Hij aarzelde even. ‘Dat vind jij misschien niet zoveel.’

‘Nee,’ zei Laurel snel. ‘Ik bedoel, ik weet wel dat er veel meer mensen zijn, maar toch... ik had nooit gedacht dat er zoveel elfen op een plek zouden wonen.’

Gek, het zorgde ervoor dat ze zich heel normaal en tegelijk onbeduidend voelde. Ze had natuurlijk al een aantal elfen leren kennen – Jamison, Tamani, Shar en de schildwachten die ze heel af en toe te zien kreeg – maar de gedachte aan al die duizenden andere elfen was bijna overweldigend.

Ze voelde Jamisons hand in haar rug. ‘Je moet een andere keer maar eens rondkijken,’ zei hij zachtjes. ‘Nu gaan we eerst naar de Academie.’

Laurel volgde Jamison langs de stenen muur. Toen ze de eerste hoek van de omheining omsloegen, keek Laurel omhoog en haar adem stakte in haar keel. Zowat vijfhonderd meter verderop, op de zacht glooiende helling, tekende een reusachtige toren zich tegen de hemel af. Hij was het middelpunt van een complex bouwwerk dat zo uit Jane Eyre leek te komen. Het zag er niet zozeer uit als een kasteel, maar meer als een enorme bibliotheek met vierkante, grijze stenen en steile daken. In iedere muur zaten massieve ramen en tussen de dakpannen van lei glinsterden dakraampjes als facetten van een prisma. Ieder oppervlak van het gebouw was doorspekt met kruipplanten, omringd door bloemen, overwoekerd door gebladerte of op een andere manier begroeid met planten in allerlei soorten en maten.

Jamison gaf antwoord op de vraag die Laurel door haar verbazing niet eens had kunnen stellen. Hij gebaarde met zijn ene arm naar het gebouw en zei: ‘Dat is de Academie van Avalon.’

Terwijl ze naar de Academie liepen, ving Laurel door de bomen van het woud een glimp op van een ander gebouw. Op de top van de hoge heuvel en net iets hoger dan de indrukwekkende Academie stond de afbrokkelende ruïne van een kasteel. Laurel knipperde met haar ogen. “Afbrokkelend” was misschien niet het juiste woord. Het lag eigenlijk al helemaal in puin, maar dikke, groene lianen hadden hun tentakels om het witte marmer geslagen als grof draad dat de muren aan elkaar naaide. De kruin van een reusachtige boom strekte zich er bovenuit en wierp een schaduw over de helft van het bouwwerk. ‘Wat voor gebouw is dat?’ vroeg Laurel toen het wederom in zicht kwam.

‘Dat is het winterpaleis,’ zei Jamison. ‘Daar woon ik.’

‘Is dat wel veilig?’ vroeg Laurel weifelend.

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde Jamison. ‘Het is een van de gevaarlijkste plekken van heel Avalon. Maar ik ben er veilig, net als de andere bewoners.’

‘Staat het dan niet op instorten?’ vroeg Laurel, met een blik op een hoek die als een soort korset was ingesnoerd door blauwgroene veters.

‘Nee hoor,’ zei Jamison. ‘Alle winterelfen zorgen al meer dan drieduizend jaar voor dit paleis. De wortels van die sequoia zijn inmiddels vergroeid met het kasteel. Ze maken er net zo goed deel van uit als de marmeren bouwstenen. De boom zou het nooit laten

instorten.’

‘Waarom bouwen jullie niet gewoon een nieuw kasteel?’

Jamison zweeg een paar tellen en Laurel was bang dat ze hem beledigd had met die vraag. Maar toen hij uiteindelijk antwoord gaf, leek hij in ieder geval niet boos. ‘Dat kasteel is niet alleen ons onderkomen, Laurel. Er worden ook dingen in bewaard die we niet zomaar kunnen verplaatsen omdat het ons beter uitkomt of omdat we uit ijdelheid een nieuw en elegant gebouw willen hebben.’ Hij gebaarde weer naar het grijze, stenen bouwwerk waar ze naartoe liepen en glimlachte. ‘Daar hebben we de Academie voor.’

Laurel keek nu met andere ogen naar het kasteel. In plaats van de wirwar aan groene lussen die ze in eerste instantie had gezien, vielen haar nu de regelmaat en het patroon van het vlechtwerk op. De hoeken werden gestut met beugels en een web van wortels hield hele stukken muur bij elkaar. De boom was echt deel van het kasteel geworden. Of misschien was het kasteel wel een deel van de boom geworden. Het hele bouwwerk leek zich tevreden te nestelen in de omhelzing van de kronkelende wortels.

Bij de volgende bocht in het pad stuitten ze op iets wat Laurel eerst aanzag voor een smeedijzeren omheining. Maar toen ze beter keek, merkte ze dat het een levende muur was. Takken kronkelden en wikkelden zich om elkaar heen in ingewikkelde krullen, als een soort onmogelijk complexe bonsaiboom. Twee schildwachten, een man en een vrouw, bewaakten de poort. Allebei droegen ze een helderblauw ceremonieel harnas, compleet met glanzende helmen waar een pluim op zat. Ze bogen diep voor Jamison en stapten opzij naar hun kant van de poort.

‘Kom,’ zei Jamison en hij wenkte haar naar voren toen Laurel aarzelde. ‘Ze wachten op je.’

Het domein van de Academie bruiste van het leven. Tientallen elfen waren aan het werk op de binnenplaats. Sommigen droegen mooie, soepel vallende jurken of lichte, zijden broeken en hadden boeken bij zich. Anderen waren gekleed in grof, handgeweven katoen en waren bezig met spitten en snoeien. Weer anderen plukten bloemen en zochten in de vele met bloesems overladen struiken

naar perfecte exemplaren. Toen Jamison en Laurel voorbijkwamen, hielden de meeste elfen op met hun werk om diep te buigen. Het minste wat ze allemaal deden, was respectvol knikken. ‘Buigen ze...’ Laurel vond het stom om te vragen. ‘Buigen ze voor mij?’

‘Dat zou kunnen,’ zei Jamison. ‘Maar ik vermoed dat ze vooral voor mij buigen.’

Zijn nonchalante toon verraste Laurel. Jamison was er duidelijk aan gewend dat iedereen voor hem boog. Hij stopte niet eens om terug te groeten. ‘Had ik ook moeten buigen toen u bij de poort stond te wachten?’ vroeg Laurel onzeker.

‘Ach nee,’ reageerde Jamison meteen. ‘Jij bent een herfstelf. Jij buigt alleen voor de koningin. Een respectvol knikje is meer dan genoeg in jouw geval.’

Laurel liep verward verder terwijl ze nog meer elfen tegenkwamen. Ze observeerde de enkelingen die alleen even met hun hoofd knikten. Ze ving haar blik in het voorbijgaan, maar ze wist niet hoe ze de uitdrukking op hun gezicht moest interpreteren. Sommigen zagen er nieuwsgierig uit, anderen staarden alleen, maar de meeste gezichtsuitdrukkingen waren ondoorgroendelijk. Terwijl ze schuchter haar hoofd boog, haastte Laurel zich naar voren om Jamison bij te houden.

Toen ze de hoge voordeuren naderden, trokken een paar lakeien ze open en Jamison loodste Laurel een ruime hal binnen met een gewelfd plafond dat helemaal van glas was gemaakt. Het zonlicht stroomde er ongehinderd naar binnen en viel op de honderden planten in potten die door de zaal verspreid stonden. In de hal was het minder druk dan buiten, maar een aantal elfen zat op banken en aan bureautjes met boeken voor zich.

Een oudere elf – maar niet zo oud als Jamison, bedacht Laurel, al was dat bij elfen moeilijk in te schatten – kwam naar hen toe en boog haar hoofd. ‘Jamison, het is me een genoegen.’ Ze glimlachte naar Laurel. ‘Ik neem aan dat dit Laurel is. Wat ben je veranderd, zeg.’

Daar schrok Laurel even van, maar toen herinnerde ze zich dat ze de eerste zeven jaar in Avalon was opgegroeid voor ze bij haar ouders ging wonen. Het feit dat zij zich niemand kon herinneren, betekende

niet dat andere mensen haar niet meer kenden. Ze vond het geen prettige gedachte dat een aantal elfen die ze op het terrein waren tegengekomen zich van alles uit het verleden herinnerden dat zij niet meer wist.

‘Ik ben Aurora,’ zei de elf. ‘Ik geef les aan de beginnelingen, die tegelijkertijd meer en minder kunnen dan jij.’ Ze lachte even, alsof ze een binnenpretje had. ‘Kom, ik zal je naar je kamer brengen. We hebben het er een beetje opgefrist. We hebben wat spullen die je ontgroeid bent vervangen door nieuwe. Maar voor de rest hebben we alles gelaten zoals het was, zodat je er nu weer in kunt.’

‘Heb ik hier een kamer?’ vroeg Laurel voor ze zichzelf kon tegenhouden.

‘Natuurlijk,’ zei Aurora zonder om te kijken. ‘Dit is je thuis.’

Thuis? Laurel wierp een blik door de imposante hal, over de ingewikkeld gedecoreerde leuning van de kronkelende trap en de flonkerende vensters en dakramen. Had ze hier echt gewoond? Het leek allemaal zo ver van haar bed.

Ze keek snel naar Jamison die achter hen aan kwam, maar hij keek amper op of om naar de pracht en praal. Zijn vertrekken in het winterpaleis waren vast nog groter.

Op de tweede verdieping kwamen ze in een gang terecht met allemaal deuren van donker kersenhout. Op iedere deur was een naam geschilderd in glinsterende, krullerige letters. *Mara. Katya. Fawn. Sierra. Sari.* Aurora stopte bij een deur waar *Laurel* op stond.

Laurels adem stakte in haar borstkas en de tijd leek even stil te staan toen Aurora de deurklink naar beneden duwde en de deur open deed. Het gebeurde geluidloos door het dikke, crèmekleurig tapijt dat eronder lag en onthulde een grote kamer waarvan een muur volledig uit glas bestond. De andere muren waren van de vloer tot het plafond behangen met lichtgroen satijn. De helft van het plafond bestond uit een dakraam waar zonlicht doorheen naar binnen viel, dat een gigantisch bed met een zijden sprei verlichtte. Transparante gordijnen hingen om het bed en waren zo licht dat ze zachtjes opbolden door het zuchtje wind dat door de deuropening kwam. Bescheiden, maar degelijk gebouwde meubels maakten de kamer af:

een bureau, een toilettafel en een kledingkast. Laurel liep naar binnen en keek langzaam rond. Ze zocht iets vertrouwds, iets waardoor ze zich thuis zou voelen.

Maar ook al was dit een van de mooiste kamers die ze ooit had gezien, niets kwam haar bekend voor. Niet eens een glimp van een herinnering. Helemaal niets.

Een golf van teleurstelling trok door haar heen, maar ze probeerde het niet te laten merken toen ze zich omdraaide naar Jamison en Aurora. 'Dank u wel,' zei ze en ze hoopte maar dat haar glimlach niet al te krampachtig was. Wat maakte het ook uit dat ze zich niets herinnerde? Ze was hier nu en dat was het belangrijkste.

'Ik geef je even de tijd om uit te pakken en je op te frissen,' zei Aurora. Haar ogen gleden vluchtig over Laurels topje en korte spijkerbroek. 'Op de Academie mag je dragen wat je wilt, maar misschien vind je de kleding in je kast wat comfortabeler. We hebben je maat een beetje geschat, maar vanaf morgen kun je iets anders voor jezelf laten naaien als je dat wilt. Die, eh, broek die je draagt... die stof schuurt vast verschrikkelijk.'

Jamison grinnikte heel even en Aurora ging wat rechter staan en wees naar een bel. 'Als je iets nodig hebt, dan bel je maar,' zei ze. 'De staf staat tot je beschikking. Je hebt nu een uur om te doen waar je zin in hebt, daarna stuur ik een van onze basisinstructeurs naar je kamer zodat je met je lessen kunt beginnen.'

'Vandaag al?' vroeg Laurel, iets harder dan de bedoeling was geweest.

Aurora's blik ging even naar Jamison. 'Jamison en de koningin zelf hebben ons de opdracht gegeven om de periode die je bij ons bent zo goed mogelijk te benutten. Die is al kort genoeg.'

Laurel knikte. Een rilling van opwinding en zenuwen ging door haar heen. 'Oké,' zei ze, 'ik zorg dat ik klaar sta.'

'Dan laat ik je even met rust.' Aurora draaide zich om en keek naar Jamison, maar hij gebaarde met zijn hand.

'Ik blijf nog even hier voor ik weer naar het paleis ga.'

'Prima,' zei Aurora met een knikje, waarna ze wegging. Jamison bleef in de deuropening staan en keek de kamer rond. Toen het

geluid van Aurora's voetstappen eenmaal was weggestorven, zei hij: 'Ik ben hier niet meer geweest sinds ik je meenam om je bij je ouders te brengen, dertien jaar geleden.' Hij keek naar haar. 'Ik hoop dat je het niet erg vindt dat we zo snel aan het werk willen, maar we hebben weinig tijd.'

Laurel schudde haar hoofd. 'Maakt niet uit. Alleen... ik heb zoveel vragen.'

'Die zullen nog even moeten wachten,' zei Jamison met een glimlach om de opmerking wat minder hard te laten klinken. 'De tijd die je hier door gaat brengen, is te kostbaar om te verspillen aan alle normen en waarden van Avalon. Je hebt nog zoveel jaar om je daarin te verdiepen.'

Laurel knikte, al wist ze niet zeker of ze dat wel met hem eens was.

'Trouwens,' voegde Jamison er plagend aan toe, 'ik durf te wedden dat jouw beste vriend Tamani iedere vraag van jou maar al te graag wil beantwoorden.' Hij maakte aanstalten om weg te gaan.

'Wanneer komt u weer terug?' vroeg Laurel.

'Als jouw acht weken om zijn, kom ik je weer halen. Ik zal ervoor zorgen dat er tussendoor nog wat tijd is om een aantal dingen te bespreken,' beloofde hij.

Hij nam kort afscheid en trok de deur achter zich dicht, waardoor Laurel het gevoel kreeg dat ze helemaal alleen op de wereld was.

Ze bleef midden in de kamer staan en draaide een rondje terwijl ze alles in zich opnam. Ze herkende de kamer niet, maar er ging wel iets geruststellends vanuit. Ze besepte dat haar smaak op de een of andere manier niet veranderd was. Groen was altijd al haar lievelingskleur geweest en meestal ging ze voor eenvoudige meubels zonder versiersels of tierelantijntjes. Het baldakijn om het bed was wel wat meisjesachtig, maar dat had ze dan ook al een eeuwigheid geleden uitgezocht.

Laurel liep naar het bureau en ging eraan zitten. Ze merkte dat de stoel net iets te klein was. Ze trok een paar laden open en vond dikke vellen papier, verfpotten, ganzenveren en een schrift met haar naam erop. Het duurde even voor Laurel besepte dat de naam haar zo vertrouwd voorkwam omdat hij geschreven was in haar eigen

handschrift. Met trillende vingers sloeg ze het schrift open op de eerste bladzijde. Ze zag een lijst met Latijnse woorden waarvan Laurel vermoedde dat het plantennamen waren. Ze bladerde het schrift door en vond nog meer van dat soort lijstjes. Zelfs de woorden in het Engels zeiden haar niets. De moed zonk haar in de schoenen toen ze beseftte dat ze op haar zevende meer had geweten dan nu, op haar zestiende. *Of eigenlijk twintigste*, verbeterde ze zichzelf. *Of hoe oud ik dan ook mag zijn*. Ze probeerde niet te veel te denken aan haar werkelijke leeftijd. Dat herinnerde haar te veel aan de zeven jaar van haar elfenleven die uit haar geheugen waren gewist. Ze voelde zich zestien en wat haar betrof was ze ook zestien. Laurel legde het schrift terug en stond op om naar de kledingkast te lopen.

Er hingen een aantal zomerjurkjes en een paar enkellange rokken van een lichte, soepele stof. In een rij lades onder elkaar vond ze simpele bloesjes en nauwsluitende topjes met pofmouwtes. Laurel duwde haar gezicht in de stof. Ze hield van dit zachte, zijdeachtige gevoel. Ze trok een paar kleren aan en koos voor een lichtroze zomerjurkje voor ze weer verderging met het verkennen van de kamer.

Het duurde niet lang voor ze naar het raam liep en de adem stakte in haar keel bij het uitzicht. Onder haar kamer lag de grootste bloementuin die ze ooit gezien had. Rijen bloemen in alle mogelijke tinten spreidden zich uit voor haar voeten als een waterval van kleuren. De bloembedden strekten zich uit zo ver het terrein bij de Academie reikte. Ze drukte haar vingers tegen het glas toen ze het tafereel in een oogopslag wilde aanschouwen en bedacht hoe jammer het was dat een kamer met zo'n prachtig uitzicht dertien jaar lang leeg had gestaan.

Laurel schrok van een klopje op de deur en rende ernaartoe om te kijken wie het was. Ze trok snel haar jurkje recht en ging even met haar vingers door haar haren voor ze open deed.

'Jij bent Laurel, neem ik aan?' zei een lange elf met een prettige, diepe stem. Hij nam haar aandachtig op. 'Je bent eigenlijk niet zoveel veranderd.'

Laurel was even van haar stuk gebracht en staarde de elf \sprake-loos aan. Ze wist hoe ze er op foto's van zichzelf als kind uit had

gezien en ze was heus wel veranderd.

De lange elf droeg iets wat leek op een wijde, linnen yogabroek en een donkergroen hemd van een zijdeachtige stof, dat openhing op zijn borst zonder dat het er per se sensueel uitzag. Laurel dacht aan haar eigen voorkeur om topjes te dragen die nog veel meer vrij lieten van haar fotosynthetische huid en ging ervanuit dat deze elf een soortgelijke kledingstijl had.

‘Ik ben Yeardley, professor basiskennis. Mag ik binnenkomen?’ zei de elf met een knikje.

‘O, ja, natuurlijk,’ hakte Laurel, terwijl ze de deur verder openzwaaide.

Yeardley schreed de kamer in, op de voet gevolgd door een andere elf. ‘Daar,’ zei Yeardley, terwijl hij naar Laurels bureau wees. De andere elf legde er een stapel boeken op Laurels neer, boog diep voor Laurel en Yeardley en liep toen achterwaarts de deur uit, voor hij zich omdraaide en de gang uitliep. Laurel keerde zich weer naar de professor toe, die haar geen moment uit het oog was verloren.

‘Ik weet dat Jamison wil dat ik zo snel mogelijk begin met je lessen, maar eerlijk gezegd kan ik niet met basiskennis beginnen als ik geen fundament heb om op te bouwen,’ zei hij.

Laurel opende haar mond, beseftte toen dat ze niet wist wat ze moest zeggen en sloot hem weer.

‘Ik heb een paar boeken meegebracht met de basisinformatie die je nodig hebt om aan je echte studie te kunnen beginnen,’ ging de professor verder. ‘Ik stel voor dat je meteen van start gaat.’

Laurels blik ging naar de stapel. ‘Al die boeken?’ vroeg ze.

‘Oh, dit is pas de eerste helft. Ik heb nog zo’n stapel voor als je hier eenmaal mee klaar bent. Geloof me,’ zei de elf, ‘dit is echt het absolute minimum. Nog minder en ik kan mezelf niet meer serieus nemen.’ Hij keek op een stukje papier dat hij uit zijn schoudertas had gehaald. ‘Een van onze acolieten, dat is het niveau waarop je nu zou zitten als de omstandigheden wat gunstiger waren geweest, is bereid om je mentor te zijn. Zij staat de hele dag tot je beschikking en je hoeft je echt niet in te houden bij het vragen van hulp, want deze basisbegrippen uitleggen zou heel simpel voor haar moeten zijn. We

hopen dat je binnen twee weken alles weer weet wat je vergeten bent sinds je vertrek uit Avalon.'

Laurel kon wel door de grond zakken en bleef met gebalde vuisten staan.

'Ze heet Katya,' ging Yeardley verder, zonder te letten op Laurels reactie. 'Ik denk dat ze snel langs zal komen om kennis te maken. Laat je niet van je studie afhouden door haar geklets.'

Laurel knikte stijfjes met haar blik nog steeds gevestigd op de stapel boeken.

'Dan geef ik je nu de tijd voor je huiswerk,' zei hij, terwijl hij zich op zijn blote voeten omdraaide. 'Als je al die boeken hebt door-
gewerkt, kunnen we met je reguliere lessen beginnen.' Hij bleef even in de deuropening staan. 'De staf kan me roepen als je klaar bent, maar laat hen dat niet doen voordat je alle boeken uit hebt. Anders heeft het gewoon geen zin.' Zonder verder nog gedag te zeggen, liep hij de gang in en trok de deur achter zich dicht. Een harde klik weergalmde door de diepe stilte in Laurels kamer.

Laurel haalde diep adem en liep naar het bureau, waar ze de ruggen van de boeken begon te lezen, die er behoorlijk oud uitzagen. *Grondbeginselen van de herbologie*, *Oorsprong van elixers*, *De complete encyclopedie van beschermende kruiden* en *Trollenanatomie*. Bij dat laatste boek trok Laurel een grimas.

Ze had altijd graag gelezen, maar dit was nou niet bepaald lichte kost. Haar blik dwaalde van de hoge stapel boeken naar het raam aan de andere kant van de kamer en ze merkte dat de zon in het westen al naar de horizon zakte.

Ze zuchtte. Zo had ze zich haar eerste dag niet voorgesteld.

Laurel zat in kleermakerszit op haar bed en knipte wat vellen papier tot geïmproviseerde steekkaartjes. Ze had al een uur zitten lezen toen ze zich realiseerde dat ze beter met steekkaarten kon werken. En markeerstiften. Een jaar lang samen met David biologie-huiswerk maken had haar blijkbaar veranderd in een gestructureerde studiebol. Maar die ochtend had ze tot haar teleurstelling ontdekt dat “de staf”, zoals iedereen de bedienden noemde die in hun eenvoudige kledij en met hun zachte stemmen overal op de Academie rondliepen, nog nooit van steekkaarten had gehoord. Ze wisten gelukkig wel wat een schaar was, dus had Laurel haar eigen steekkaarten uit een stapel stevig papier gemaakt. De zoektocht naar markeerstiften was echter verspilde moeite geweest.

Een zacht klopje klonk op de deur. ‘Kom binnen,’ riep Laurel, die bang was dat de snippers papier overal naartoe zouden vliegen als ze probeerde op te staan.

De deur zwaaide open en er verscheen een klein, blond hoofd. ‘Laurel?’

Laurel had haar pogingen om de elfen te herkennen inmiddels opgegeven en knikte enkel. Ze wachtte tot het meisje zichzelf zou voorstellen.

Onder het korte, frisse kapsel verscheen een stralende glimlach die Laurel automatisch beantwoordde. Het was een opluchting dat er eens iemand naar haar glimlachte.

Het avondmaal van de vorige dag was een complete ramp geweest. Laurel was rond zeven uur naar beneden geroepen voor het eten. Ze was de trappen afgehold, achter een elf aan die haar de weg naar de eetzaal had laten zien. Laurel had het eigenlijk al kunnen weten bij het woord "eetzaal" in plaats van kantine. Ze had haar zomerjurkje gedragen en was op blote voeten met haar haren in een paardenstaart. Meteen toen ze binnen was gekomen, had ze haar vergissing ingezien. Iedereen droeg een chique overhemd met een zijden broek, een lange rok of een avondjurk. Het was blijkbaar een heel formele gelegenheid. En om het nog erger te maken had Aurora haar naar voren geroepen zodat de herfstelfen haar konden verwelkomen en zich konden voorstellen. Honderden herfstelfen die niks beters te doen hadden gehad dan haar aangapen.

Bij deze onthouden: kleet je in het vervolg netjes voor het eten.

Maar dat was gisteravond geweest en hier kreeg ze zowaar een glimlach, helemaal voor haar alleen.

'Kom erin,' zei Laurel. Het kon haar niet zoveel schelen wie deze elf was of waarom ze naar haar toe was gekomen, het was gewoon leuk dat ze in ieder geval vriendelijk was.

En dat ze Laurel een reden gaf om even pauze te nemen.

'Ik ben Katya,' zei de elf met een vriendelijk knikje.

'Laurel,' zei ze automatisch.

'Ja, dat weet ik ook wel,' zei Katya met een lachje. 'Iedereen weet wie jij bent.'

Laurel keek verlegen naar haar schoot.

'Ik hoop dat de Academie je een beetje bevalt,' ging Katya verder. Ze klonk als de perfecte gastvrouw. 'Zelf ben ik altijd een beetje van de leg als ik op reis moet. Dan slaap ik niet zo goed.' Ze kwam naast Laurel op bed zitten.

Laurel vermeed haar blik en maakte instemmende geluiden zonder eigenlijk iets te zeggen. Ze vroeg zich af hoeveel Katya nu eigenlijk binnen Avalon had kunnen reizen.

Als ze eerlijk was, had Laurel inderdaad niet goed geslapen. Ze hoopte maar dat het kwam door de nieuwe omgeving, zoals Katya had gezegd. Ze was meer dan eens wakker geschrokken uit een

nachtmerrie en het waren niet de gebruikelijke dromen over trollen, wapens die op Tamani werden gericht, hoe ze Barnes onder schot hielden, of ijskoud water dat zich boven haar hoofd sloot. Afgelopen nacht was ze niet in *slow motion* weggerend voor Barnes; nee, ze had over haar ouders gedroomd, over David, Chelsea, Shar en Tamani.

Laurel was uit bed gekomen en naar het raam gelopen. Ze had haar voorhoofd tegen het koele glas geduwd en naar de flikkerende lichtjes gekeken die oplichtten in het donker aan haar voeten. Het leek zo tegenstrijdig dat ze naar Avalon moest komen om te leren hoe ze zichzelf en de mensen van wie ze hield kon beschermen, terwijl ze hen juist kwetsbaar achterliet. Maar als de trollen echt achter haar aan zaten, was haar familie misschien wel veiliger als zij hier was. Ze had de situatie niet meer onder controle, want ze wist niet wat ze moest weten om iets te kunnen doen. Ze vond het vreselijk om zich zo hulpeloos en nutteloos te voelen.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg Katya, die Laurels sombere gedachten onderbrak.

‘Ik maak steekkaarten.’

‘Steekkaarten?’

‘Dat is een hulpmiddel om te leren dat ik thui... in de mensenwereld heb geleerd,’ zei Laurel.

Katya pakte een van de zelfgemaakte kaartjes op. ‘Zijn het alleen kleine stukjes papier of is er nog iets anders aan?’

‘Nee, dat is precies wat ze zijn. Simpel.’

‘Waarom maak je ze dan zelf?’

‘Huh?’ Laurel schudde haar hoofd en haalde haar schouders op. ‘Ik wilde toch steekkaarten?’

Katya zette grote, onschuldige ogen op. ‘Je hoort toch keihard te leren zolang je hier bent? Dat zei Yeardeley in ieder geval tegen me.’

‘Jawel, maar met die steekkaarten gaat het een stuk sneller,’ hield Laurel vol. ‘Het is echt de moeite om ze te hebben.’

‘Dat bedoelde ik niet,’ lachte Katya. Ze liep naar de zilveren bel waar Aurora haar gisteren op gewezen had en trok eraan. Het heldere getingel golfde een paar tellen door de kamer, zodat de lucht haast leek te ademen.

‘Wauw,’ zei Laurel, wat haar een verbaasde blik van Katya opleverde.

Een paar seconden later verscheen een elfenvrouw van middelbare leeftijd in de deuropening. Katya trok de schaar uit Laurels handen en veegde het hoopje papier bij elkaar. ‘Dit moet geknipt worden tot rechthoeken van ongeveer deze grootte,’ zei ze, terwijl ze haar een van de net uitgeknipte steekkaarten van Laurel gaf. ‘Het is heel belangrijk, het moet voorrang krijgen op wat je verder aan het doen was.’

‘Dat spreekt voor zich,’ zei de vrouw met een kleine knik, alsof ze het tegen een koningin had en niet tegen een elf die misschien nog niet eens half zo oud was als zij. ‘Wilt u dat ik ze hier maak, zodat u ze meteen hebt als ik klaar ben met knippen, of zal ik ergens anders gaan zitten en terugkomen als alles klaar is?’

Katya keek naar Laurel en haalde haar schouders op. ‘Van mij mag ze hier blijven. Dan hebben we ze meteen als ze geknipt heeft, zoals ze net zegt.’

‘Prima,’ mompelde Laurel, die zich schaamde dat ze een volwassen vrouw vroeg om zo’n stom klusje voor haar te doen.

‘Ga daar maar zitten,’ zei Katya, terwijl ze naar Laurels lange bank bij het raam wees. ‘Daar heb je genoeg licht.’

De vrouw knikte enkel, nam het papier mee naar het raam en begon er meteen stevige, rechthoekige stukken van te knippen.

Katya installeerde zich naast Laurel op bed. ‘Laat me nu eens zien wat je met die steekkaarten doet, dan kijk ik wel hoe ik je kan helpen.’

‘Ik kan mijn eigen kaarten wel knippen,’ fluisterde Laurel.

‘Ja, natuurlijk, maar je kunt je tijd veel beter besteden.’

‘Zij kan haar tijd vast ook beter besteden,’ wierp Laurel tegen, met haar kin in de richting van de vrouw.

Katya keek haar openhartig aan. ‘Zij? Dat denk ik niet. Ze is maar een lente-elf.’

Verontwaardiging borrelde op in Laurels binnenste. ‘Hoe bedoel je, máár een lente-elf? Zij heeft ook gevoelens!’

Katya keek haar onthutst aan. ‘Ik zei ook niet dat ze geen gevoelens had. Maar dit is gewoon haar werk.’